

5. KONVENTIONERNE OG ARBEJDET I ØVRIGT PÅ POLITIKOMRÅDERNE.

Siden regeringens seneste redegørelse til Folketinget er syv konventionstekster færdiggjort og åbnet for medlemslandenes underskrift og ratifikation, heriblandt Protokol nummer 13 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om afskaffelse af dødsstraf under alle omstændigheder. Denne protokol samt en tillægsprotokol til antidoping-konventionen er begge underskrevet og ratificeret af Danmark. For to yderligere konventionstekster, nemlig en ændringsprotokol til konventionen fra 1977 om bekæmpelse af terrorisme og en tillægsprotokol til straffelovskonventionen angående korruption, gælder det, at de er underskrevet af Danmark, men endnu ikke ratificeret.

Den nævnte tillægsprotokol til terrorisme-konventionen fra 1977 er kun ét eksempel på, at Europarådet ligesom andre internationale organisationer har søgt at forholde sig til de seneste års uhyggelige eksempler på international terrorisme. Deltagelsen i den såkaldte interkulturelle og interreligiøse dialog gennem seminarer og tilsvarende er et andet eksempel. Et helt konkret initiativ blev taget med Ministerkomitéens vedtagelse i juli 2002 af et sæt retningslinier om menneskerettigheder og bekæmpelsen af terrorisme. Retningslinierne betegner et praktisk anvendeligt bud på, hvordan den vanskelige balance mellem de to formål bør defineres. De er derfor blevet cirkuleret bredt i skikkelse af en overskuelig publikation. Nogle har ment, at Europarådet burde gå et skridt videre og udarbejde en samlet og opdateret konvention om bekæmpelsen af international terrorisme. Danmark har på linie med en række medlemslande stillet sig tøvende over for denne tanke, idet vi i første omgang finder, at kræfterne bør bruges på at nå frem til en global regulering, dvs. regler i FN-regi.

Afvejningen mellem regulering på globalt niveau over for europæisk niveau kan falde anderledes ud i lyset af udsigterne til at nå frem til regler af en tilstrækkelig kvalitet. På et andet område, der tiltrækker sig stor offentlig opmærksomhed, nemlig handel med mennesker, især kvinder til prostitution, er problemerne i Europa så påtrængende, at forberedelsesarbejdet til en ny Europarådskonvention er iværksat, uanset at enighed om en global regulering ikke helt kan udelukkes. Regeringen vil nøje følge mulighederne for at komme igennem med de

nødvendige regler i de to fora og i lyset heraf bakke fuldt op om Europarådets initiativ.

Til forberedelse af konventionsteksterne, men også som led i en bredere dialog finder et omfattende og værdifuldt arbejde sted i de mange styringskomitéer, arbejdsgrupper og andre fora, hvori ministerier og styrelser fra medlemslandene har løbende faglig kontakt med hinanden. Her lægges kimen til den forståelse, der siden kan føre til fastsættelsen af fælles regler og normer. Som blot et par eksempler på denne vidt forgrenede virksomhed kan nævnes arbejdet på at effektivisere retssystemerne i medlemslandene, herunder gennem indførelsen af IT-løsninger, der er interoperable, eller Europarådets koordineringsarbejde i forhold til det internationale anti-doping agentur WADA.

En særlig rolle i det regelforberedende og normsættende arbejde har Europarådets fagministermøder, der typisk afholdes i et antal af 5-6 om året. Betydningen af disse ministermøder er især, at de forener det grundige forarbejde, der er karakteristisk for Europarådet, med en høj profil og dermed gennemslagskraft i forhold til medlemslande og andre. I den forløbne periode har der bl.a. været afholdt ministermøder med emnegrupper som terrorisme, immigration, socialpolitik, sundhed, ligestilling, sport og ungdom.

6. BUDGETTER OG REFORMOVERVEJELSER

Europarådets budget har igennem de senere år været underkastet et princip om real nulvækst, idet visse ekstra midler dog har været tilført Menneskerettighedsdomstolen. Ny initiativer har derfor i det væsentlige måttet finansieres gennem besparelser og omprioriteringer og i en række tilfælde ved frivillige bidrag fra medlemslandene. Indtil nu er dette lykkedes, selvom indslusningen af de senest tilkomne medlemslande indebærer en stor budgetbelastning.

Efter den hidtidige forståelse har de fem såkaldte store betalere Frankrig, Italien, Rusland, Storbritannien og Tyskland tilsammen dækket i alt 62,5% af budgettet. Med en russisk tilkendegivelse af, at man ikke længere fandt det muligt at være bundet heraf og en samtidig erklæring fra de fire øvrige store betalere om, at de ikke var indstillet på at øge deres budgetandel, har der været udsigt til krise. Denne er foreløbig afværget ved, at Rusland har udsat sin beslutning og også for indeværende år indbetaler til bud-